

L'euro, una moneda irreversible?

Prolifera a la premsa més influent d'Europa articles sobre la viabilitat futura de la moneda única, atès el nombre creixent de ciutadans de diferents països que la rebutgen

En els darrers dies ha pres possessió, gràcies a un altre acte de gran generositat dels consellers presos i exiliats, un nou Govern català presidit per Quim Torra, al qual cal desitjar tota la sort i l'encert del món. També hi ha nous governs a Itàlia i a Espanya.

A Roma finalment els dos partits euroescèptics han format Govern, havent superat tensions fortíssimes. El president italià Sergio Mattarella va vetar el ministre d'Economia Paolo Savona proposat per la Lliga, dins del Govern presidit pel primer ministre Giuseppe Conte. Finalment, Savona ha estat nomenat ministre d'Afers Europeus. Les seves crítiques a la moneda única havien alarmat mercats financers i BCE: "L'euro és una gàbia alemanya ("German cage")". Itàlia és el primer gran país de la UE on partits explícitament euroescèptics han format Govern, després d'assolir en les darreres eleccions el 55% dels vots.

The Financial Times va publicar el 4 de juny una notícia que va generar indignació a Itàlia: el BCE va deixar de comprar deute públic italià precisament els mateixos dies en què hi havia el pols Mattarella-Lliga pel nomenament de Savona a Economia. La prima de risc italiana es va disparar i es parlava de la incertesa d'unes possibles noves eleccions a Itàlia... Avui sabem que el BCE va intervenir en els mercats de deute per pressionar els partits antisistema que negociaven per formar Govern.

Pedro Sánchez ha mirat la crisi italiana en la formació de Govern i ha estat curós a l'hora de triar alguns dels ministres més importants: obtenir la benedicció europea i dels mercats financers expliquen la tria de Nadia Calviño com a ministra d'Econo-

mia. Calviño és una alta funcionària respectada a Brussel·les: en els seus 10 anys a la Comissió Europea ha estat la responsable d'alguns dels dossiers més importants a Competència, Serveis Financers i Presupostos. Pedro Sánchez necessita enviar un missatge europeista clar que marqui distàncies amb el Govern euroescèptic italià.

Itàlia i Espanya són països fortament endeutats, i és especialment inquietant la situació italiana: el seu deute públic equival al 130% del PIB italià i arriba al 160% del PIB si es considera també el deute públic italià en mans del BCE, arran de les compres de deute impulsades des de 2015 al BCE per mitjà del programa superexpansiu Quantitative Easing.

El nou ministre italià d'Economia, Giovanni Tria, defensa la "monetització del

deute", és a dir, d'imprimir diner per finançar dèficits públics. Tria és un altre defensor del que es coneix com a *helicopter money*: injecció directa de diner dels bancs centrals als agents econòmics.

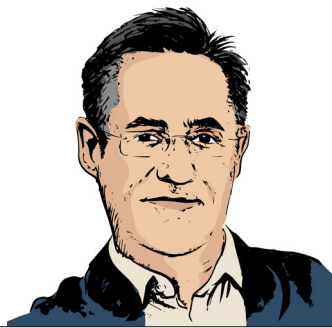
Per tot plegat la setmana passada van aparèixer articles en què es parlava sobre el futur de l'euro. Gideon Rachman al *Financial Times* explica que la "gàbia monetària de l'euro" afecta també Alemanya: si Itàlia en sortís la crisi financera que provocaria podria destruir l'euro i la UE.

Andreas Kluth, editor del *Handelsblatt* (principal diari econòmic alemany) diu que si l'euro divideix de manera creixent els europeus s'han de trobar mecanismes que en facilitin la sortida.

Carmen Reinhart opina que si Itàlia continua creixent poc i les promeses electorals del nou Govern italià es duen a terme (reducció d'impostos i renda bàsica universal), una reestructuració o quitança del deute públic italià sembla inevitable.

Nouriel Roubini afirma que les preferències del votants de la zona euro són divergents: la moneda única sense reformes internes que provoquin convergència econòmica facilita culpabilitzar l'euro com a causant de crisis econòmiques.

Mario Draghi repeteix dia sí dia també que l'euro és una moneda irreversible com el dòlar. Si el nou Govern italià crea una moneda paral·lela a l'euro per finançar les promeses electorals, estarem davant d'un repte a la moneda única molt més gran que el que van plantejar la Grècia de Varoufakis i Syriza.

RAMON TREMOSA